

Kosztolányi Dezső a versről...

*„A vers néma. Adj neki hangot. A vers a könyvben halott. Keltsd életre. Mi a szavalás? A vers föltámasztása papírsírjából. Ez a kor néma. Hangtalanul olvas, hangtalanul ír.*

*Az ősi közlőforma azonban a szó volt. Ezt ösztönösen érezzük, valahányszor verset szavalnak. Ünnepi borzongás fut át rajtunk, hogy a szóval, mely a könyvben térbeli életet élt, az időben találkozunk. Ezáltal válik a költészet igazán időbeli művészetté. Halljuk, amint a hangok elmúlnak egymás után, mint az élet. Másrészt tudjuk, hogy a vers nem múlik el. E kudarc és diadal együtt jelképezi a költőnek a végtelennel való küzdelmét, ki emberi nyelven nyújtja az istenit: a mulandóság formájában az örökkévalóságot.”*

(1928.)